

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 76.514 van 20 oktober 1998
in de zaak A. 78.837/XII-1438.**

In zake : François VAN ESPEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten E. VAN DER MUSSELE
en Y. VANDEN BOSCH,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Justitiestraat 18 A

tegen :

Het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten R. WITMEUR en L. DE CONINCK,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kapitein Crespelstraat 2-4.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat François VAN ESPEN op 3 juni 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 maart 1998 van de Minister-Voorzitter van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering waarbij hem de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 10 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 september 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. ROMBAUT, die loco Advocaat E. VAN DER MUSSELE, verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat Fr. BOLLEN, die loco Advocaat R. WITMEUR, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is, sedert 1 juni 1982, in dienst bij de stedelijke politie van de stad Brussel, thans als hoofdinspecteur van politie.

1.2. Op 2 april 1996 veroordeelt de correctionele rechtbank van Leuven verzoeker tot een gevangenisstraf van negen maanden met uitstel voor wat betreft 2/3 van de hoofdgevangenisstraf. De rechtbank acht volgende misdrijven, begaan tussen 1 november 1995 en 11 januari

1996, bewezen : aanschaf of bezit, invoer, gebruik in groep en vergemakkelijken van of aanzetten tot gebruik van cannabis; woonstschennis; bedreiging; verboden wapendracht.

1.3. Op 19 april 1996 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

Dezelfde dag beslist de hoofdcommissaris van politie van de stad Brussel, verwijzend onder meer naar zijn voorlopige hechtenis, zijn correctionele veroordeling en zijn invrijheidstelling, verzoeker "onmiddellijk uit zijn functies te weren ten vrijwarende titel, in afwachting dat de definitieve beslissing te zijner opzichte door de bevoegde tuchtoverheid genomen wordt betreffende zijn preventieve schorsing".

1.4.1. Na verzoeker gehoord te hebben, beslist de burgemeester van de stad Brussel, op 15 mei 1996, verzoeker vanaf 19 april 1996 preventief te schorsen voor de duur van vier maanden, met inhouding van één vierde van zijn wedde en met ontzegging van bevooringsaanspraken.

De gemeenteraad van de stad Brussel bekrachtigt op 17 juni 1996 de beslissing van 15 mei 1996 houdende de preventieve schorsing van verzoeker.

1.4.2. Op 9 augustus 1996 beslist de burgemeester de preventieve schorsing van verzoeker met vier maanden te verlengen.

Op 6 september 1996 beslist de gemeenteraad die preventieve schorsingsbeslissing te bekrachtigen.

1.5. Na verzoeker gehoord te hebben besluit de gemeenteraad op 9 augustus 1996 ook nog om aan verzoeker de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen, met ingang van 19 april 1996.

1.6.1. Op 27 september 1996 stelt verzoeker bij de toeziende overheid beroep in tegen de tuchtstraf.

Op 3 maart 1997 verklaart de Minister-voorzitter van de Brusselse Hoofdstedelijke regering het beroep ongegrond en keurt het tuchtbesluit van 6 september 1996 goed.

1.6.2. De tenuitvoerlegging van die beslissing wordt door de Raad van State bij arrest nr. 68.843 van 14 oktober 1997 geschorst.

Op 22 januari 1998 trekt de Minister-Voorzitter van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering het geschorste besluit in.

1.7. Na verzoeker gehoord te hebben besluit de Minister-voorzitter van de Brusselse Hoofdstedelijke regering, op 25 maart 1998 hem opnieuw, met ingang van 19 april 1996, de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Die beslissing waarvan thans de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevorderd, wordt als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat de correctionele rechtbank van Leuven betrokkene op 2 april 1996 veroordeeld heeft tot een gevangenisstraf van negen maanden met uitstel voor wat 2/3 van de hoofdgevangenisstraf betreft wegens de misdrijven van : aanschaf of bezit, invoer, gebruik in groep en vergemakkelijken van of aanzetten tot gebruik van cannabis, woonstschennis, bedreiging en verboden wapendracht, misdrijven door betrokkene begaan tussen 1 november 1995 en 11 januari 1996; dat dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan;

Overwegende dat uit deze strafrechtelijke veroordeling volgt dat de feiten, zoals ze in het vonnis zijn beschreven en waarvoor betrokkene gestraft werd, voor bewezen moeten worden geacht daar de vaststellingen van de strafrechter over het bestaan van de feiten met een absoluut gezag van gewijsde zijn bekleed;

Overwegende dat deze feiten de waardigheid van het politieambt in het gedrang hebben gebracht; dat de gepleegde misdrijven een hoofdinspecteur van politie onwaardig zijn; dat ook de strafrechter tot eenzelfde oordeel komt daar in het vonnis wordt gesteld dat

door het plegen van dergelijke misdrijven een belangrijk nadeel wordt berokkend aan onschuldige derden en deze handelwijze indruist tegen het sociaal bewustzijn en de openbare rust; dat het vonnis bovendien stelt dat de feiten zwaarwichtig zijn en inzonderheid moet rekening gehouden worden met de hoedanigheid en het beroep van betrokkene; dat het in dit opzicht dan ook van geen enkel belang is dat de feiten zich hebben voorgedaan buiten het rechtsgebied Brussel, buiten de diensturen van betrokkene, en niet in de pers zijn gekomen; dat het evenmin van belang is dat de feiten zich in een korte of lange tijdspanne hebben voorgedaan; dat geen van de argumenten van betrokkene weerhouden kan worden om aan te nemen dat de feiten de waardigheid van zijn ambt niet zouden geschaad hebben;

Overwegende dat betrokkene opwerpt dat er geen tuchtinbreuken werden gepleegd wegens verschoning te wijten aan zijn ziekte-toestand en dat hij hiervoor verwijst naar het verslag van Dr. De Vogelaer;

Overwegende dat uit dit medisch verslag niet geconcludeerd kan worden dat betrokkene voor zijn gedrag niet verantwoordelijk of schuldig zou zijn; dat betrokkene trouwens nalaat te bewijzen waar precies de diagnose gesteld door Dr. De Vogelaer zou toelaten een dergelijke conclusie te trekken; dat ook de correctionele rechtbank enkel gewag heeft gemaakt van een labiele persoonlijkheid, maar betrokkene wel toerekeningsvatbaar heeft verklaard; dat dan ook niet aangenomen kan worden dat de feiten door de ziekte-toestand van betrokkene volledig verschoonbaar zijn;

Overwegende dat de ziekte-toestand van betrokkene alsmede zijn blanco straf- en tuchtrechtelijk verleden wel in aanmerking genomen moeten worden als verzachtende omstandigheid om hem niet de maximum-straf, zijnde de afzetting, op te leggen; dat deze verzachtende omstandigheden evenwel niet van die aard zijn dat zij het bestuur ertoe zouden verplichten om betrokkene in dienst te houden, en dat het tegendeel niet blijkt uit het vonnis, hetgeen betrokkene wil doen geloven; dat wat dit betreft verwezen kan worden naar de probatievoorwaarde die stelt dat betrokkene moet pogen vast werk te vinden en dit te behouden en zo nodig een opleidings- of herscholingscursus moet volgen;

Overwegende dat er geen redenen weerhouden kunnen worden om de beslissing van de stad Brussel te hervormen";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige

middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 282 van de nieuwe gemeentewet doordat, eerste onderdeel, de door verzoeker gepleegde feiten niet als een tuchtinbreuk in aanmerking genomen konden worden omdat er in zijn hoofd een reden van verschoning bestond, te weten zijn "medisch probleem" en doordat, tweede onderdeel, de verwerende partij, door de verschoningsgrond niet deugdelijk te onderzoeken en zelfs, om reden dat de daartoe vereiste stukken niet in het dossier aanwezig waren, niet te kunnen onderzoeken, te kort gekomen is in de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht en bijgevolg ook het evenredigheidsbeginsel geschonden heeft;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ten aanzien van het eerste onderdeel van het middel uiteenzet dat de feiten die verzoeker gepleegd heeft zeker in aanmerking komen voor het instellen van een tuchtprocedure, dat de strafrechter geen enkele verschoningsgrond heeft aanvaard en dat het medisch rapport dat verzoeker heeft laten opstellen er geen blijk van geeft dat verzoeker zou lijden aan een ziekte die zijn verantwoordelijkheid voor zijn daden zou verminderen, dat dat rapport wel van aard kan zijn om de gepleegde feiten te begrijpen, maar niet om ze te verschonen in die zin dat zij een maatregel die een "hoger belang" dient, te weten het "belang van de dienst", in de weg kan staan;

Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel uiteenzet dat het tuchtdossier wel degelijk in het Frans

vertaald is, dat het medisch verslag van verzoekers psychiater wel degelijk voor de gemeenteraad is toegelicht en zulks met simultaanvertaling en dat hoe dan ook, omdat de bestreden beslissing uitgaat van de Minister-voorzitter van de Brusselse Hoofdstedelijke regering die voor het onderzoek van de zaak in elk geval gebruik moest maken van het Nederlands, verzoeker geen belang heeft bij het inroepen van het middel;

3.3.1. Overwegende dat de verwerende partij, wanneer zij in de gevallen als het onderhavige in haar hoedanigheid van toezichthoudende overheid geadieerd wordt door een politieambtenaar die in beroep komt tegen een tuchtstrafbesluit, over een hervormingsbevoegdheid beschikt; dat aldus, ten gevolge van de met die hervormingsbevoegdheid verbonden devolutieve werking van het beroep, haar uitspraak de beslissing van het gemeentelijk orgaan opslorpt wat inhoudt enerzijds dat zij de onregelmatigheden die in de beroepsprocedure niet worden rechtgezet overneemt en anderzijds dat geen rekening meer gehouden kan worden met de onregelmatigheden die begaan zijn door de gemeenteraad maar die in de procedure voor de toezichthoudende overheid rechtgezet zijn kunnen worden;

3.3.2. Overwegende, wat betreft de vraag of de verwerende partij terecht de door verzoeker aangevoerde verschoningsgrond -dat de feiten te wijten zijn aan zijn psychische ziekte-toestand zodat hem geen schuldig gedrag kan verweten worden- buiten haar appreciatie heeft kunnen laten, dat de bestreden beslissing steunt op een vonnis van 2 april 1996 van de correctionele rechtbank te Leuven waarbij verzoeker voor een aantal inbreuken veroordeeld is tot een gevangenisstraf waaraan, op het vlak van de tenuitvoerlegging, voor 2/3 van de duur een probatie-uitstel is gekoppeld; dat, wat haar feitelijke grondslag betreft, de opgelegde tuchtstraf volledig samenvalt met de feiten waarvoor de strafrechter ver-

zoeker veroordeeld heeft; dat aldus, voor alle thans in rekening gebrachte feiten, met gezag van gewijsde is komen vast te staan dat verzoeker die feiten daadwerkelijk gepleegd heeft en er strafrechtelijk voor verantwoordelijk is; dat in de huidige stand van de rechtspleging de Raad van State geen reden ziet om de door de strafrechter op strafrechtelijk vlak met gezag van gewijsde opgeloste schuldvraag in hoofde van verzoeker niet in aanmerking te nemen op het vlak van de disciplinaire verantwoordelijkheid en aldus verzoekers verantwoordelijkheid voor de strafrechtelijk beteelde feiten niet automatisch te transponeren op de vraag naar zijn verantwoordelijkheid voor de tuchtrechtelijk beteelde feiten; dat hij derhalve vooralsnog van oordeel is dat uit het strafvonnis onontkoombaar volgt dat verzoeker schuld heeft aan feiten die door de tuchtoverheid worden beschouwd als een tekortkoming aan de beroepsplichten of als een inbreuk op de waardigheid van het ambt; dat, indien het aan een ambtenaar niet verboden is het bestuur in kennis te stellen van een aantal elementen die van belang kunnen zijn bij het beoordelen van de uiteindelijke strafmaat en indien het bestuur dat met die elementen geen rekening houdt mogelijk het evenredigheidsbeginsel schendt, die problematiek, net als de verzachtende omstandigheden die de strafrechter in aanmerking neemt bij het beoordelen van strafmaat, evident geen verband houdt met het bestaan van een verschoningsgrond, die inwerkt op het niveau van het bestaan van de inbreuk zelf; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

3.3.3.1. Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat verzoeker van oordeel is dat de gemeenteraad niet deugdelijk, want niet in overeenstemming met de bestuurstaalwet, heeft kunnen beraadslagen over het medisch verslag dat hij had laten opstellen door psychiater De Vogelaer; dat evenwel, in acht genomen het sub 3.3.1. vermelde beginsel, die vraag

buiten beschouwing kan gelaten worden omdat de verwerende partij er overeenkomstig artikel 35, § 1, a), juncto artikel 17, § 1, B, 1°, van de bestuursstaalwet toe verplicht was de zaak van verzoeker, als Nederlandstalige ambtenaar van de stad Brussel, in het Nederlands af te doen en omdat het in dit geval buiten betwisting lijkt te staan dat de voor het nemen van de bestreden beslissing bevoegd gemaakte minister van de Brusselse Hoofdstedelijke regering over een dossier beschikte dat, wat hem betreft, volledig aan de bestuursstaalwet voldeed;

3.3.3.2. Overwegende, wat betreft het antwoord op de vraag of de verwerende partij tekort gekomen is aan de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht -en afgeleid daarvan aan het evenredigheidsbeginsel- om met alle gegevens van de zaak rekening te houden in die zin dat zij geen aandacht besteed heeft aan de ziekte-toestand van verzoeker zoals die nochtans was omschreven in het verslag van psychiater De Vogelaer, dat verzoeker zijn ziekte-toestand inroept als een reden van verschoning, dus ten aanzien van de vraag naar zijn toerekeningsvatbaarheid, d.w.z. naar het moreel bestanddeel van de tuchtinbreuk; dat evenwel hierboven vastgesteld is dat met de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker die toerekeningsvatbaarheid met gezag van gewijsde door de strafrechter is aanvaard; dat de tucht-overheid er dan ook zonder meer rekening mee heeft kunnen houden; dat ook het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van artikel 300 van de nieuwe gemeentewet en van de rechten van de verdediging, doordat het tuchtdossier waarvan de gemeenteraad kennis kon nemen niet "het vertaalde medisch rapport van Dr. De Vogelaer (bevatte)" zodat de gemeenteraadsleden essentiële informatie ontbeerden om in zijn zaak een beslissing te nemen en doordat het tuchtdossier ook geen

vertaling bevatte van het strafdossier zodat alle gemeenteraadsleden de gegevens van het tuchtdossier niet konden vergelijken met de gegevens van het strafdossier;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen uiteenzet dat verzoeker, als Nederlandstalige, het tuchtdossier in zijn taal heeft kunnen inzien zodat het ontbreken van een Franse vertaling van het medisch rapport zijn rechten van verdediging niet heeft kunnen beperken en dat de verwerende partij overeenkomstig de bepalingen van de bestuurstaalwet het dossier toch volledig in het Nederlands moest afwickelen;

4.3. Overwegende dat, rekening houdend met de sub 3.3.1. en 3.3.3.1. gegeven uiteenzetting, het betoog van de verwerende partij kan bijgevalen worden; dat het tweede middel niet ernstig is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel; dat hij in het vierde middel de onstentenis van motieven ten aanzien van de strafmaat aanvoert;

Overwegende dat verzoeker van oordeel is dat over de strafmaat moet beslist worden in functie van alle elementen van het strafdossier en rekening houdend met de zwaarwichtigheid van de feiten die aan de basis lagen van de strafrechtelijke veroordeling; dat hij aldus de bestreden beslissing, waarbij de op één na zwaarste sanctie opgelegd wordt, onwettig vindt in die zin dat het bestuur geweigerd heeft "de elementen van zwaarwichtigheid effectief te onderzoeken" en met name acht te slaan op het feit dat de stad door zijn handelingen niet geschaad is geworden, dat het dossier een andere kijk op de feiten bevat dan degene die blijkt uit het vonnis en dat "in zeer aanzienlijke mate" een voorwaardelijke straf opgelegd is; dat naar zijn oordeel de

minister een andere -lees: lichtere- straf had kunnen opleggen omdat nergens uit blijkt dat hij niet tewerk gesteld zou kunnen worden "buiten het contact met het publiek", omdat de minister had moeten nagaan of de door hem ingeroepen ziekte-toestand geen reden kon zijn om "een verminderde toerekeningsvatbaarheid" te aanvaarden en omdat men niet buiten de vaststelling heen kan dat de strafrechter een deel van de straf voorwaardelijk heeft gemaakt;

Overwegende dat, wat de ontstentenis van motieven betreft, verzoeker betoogt dat er "weinig elementen aangehaald (worden) die een ambtshalve ontslag kunnen ondersteunen" en dat ondanks zijn "uitgewerkte argumenten" in zijn beroepsakte, een motivering als "dat geen van de argumenten van betrokkene weerhouden kan worden om aan te nemen dat de feiten de waardigheid van zijn ambt niet zouden geschaad hebben" geen verweer mogelijk maakt, terwijl ook niet duidelijk uiteengezet wordt waarom het medisch rapport van Dr. De Vogelaer terzijde gelaten wordt; dat hij ook kritiek uit op het feit dat de verwerende partij geen motief heeft opgegeven waarom geen rekening kon gehouden worden met de verzachtende omstandigheden waarmee ook de strafrechter rekening gehouden heeft;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ten aanzien van de aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende motieven uiteenzet dat het besluit uitdrukkelijk verwijst naar de feiten die de basis vormen voor het bepalen van de tuchtstraf en met name naar de feiten waarvoor verzoeker strafrechtelijk veroordeeld is; dat zij daaraan toevoegt dat de bestreden beslissing er blijk van geeft dat zij de argumentatie die verzoeker heeft uiteengezet in zijn beroep-schrift ontmoet heeft;

Overwegende, met betrekking tot het evenredigheidsbeginsel, dat de verwerende partij betoogt dat zij zich met volledige kennis van het dossier een oordeel heeft kunnen vormen over de redelijke aard van de op te leggen tuchtstraf, dat de opgelegde straf niet kennelijk onredelijk is ten overstaan van de feiten die door het vonnis van de correctionele rechtbank vastgesteld zijn en dat "de ernst van de aangeklaagde feiten moet gezien worden in het licht van het ambt dat door betrokkene uitgevoerd wordt";

5.3.1. Overwegende dat de bestreden beslissing, waarvan de motieven sub 1.7. overgeschreven zijn, er blijk van geeft dat de verwerende partij de argumentatie van verzoeker ten aanzien van de ernst van de tegen hem overwogen tuchtstraf onderzocht heeft; dat het antwoord van het bestuur op de argumenten dat het politiekorps van Brussel geen schade heeft geleden, met name dat "geen van hen weerhouden kan worden om aan te nemen dat de feiten de waardigheid van zijn ambt niet zou geschaad zijn" duidelijk is in die zin dat het de toetsing van de motieven, d.w.z. of het bestuur terecht de argumenten van verzoeker zonder meer verworpen heeft, mogelijk maakt; dat op dezelfde wijze ook het antwoord op de bemerking van verzoeker dat het verslag van Dr. Vogelaer niet buiten de beoordeling van de zaak mocht gelaten worden duidelijk is; dat, in antwoord op verzoekers bemerking ter zake, in de beslissing ook uiteengezet wordt, en met recht, dat uit het arrest van het Hof van Beroep niet volgt dat ondanks de strafrechtelijke veroordeling verzoeker toch in dienst moet worden gehouden;

5.3.2. Overwegende dat dan de vraag rijst of de verwerende partij, al die gegevens in acht genomen, toch nog kon besluiten om aan verzoeker de tweede zwaarste straf, het ontslag van ambtswege, op te leggen; dat te dien aanzien de Raad van State slechts over een margi-

naal toetsingsrecht beschikt zodat de vraag naar de wettigheid van de bestreden beslissing zich voor hem stelt in termen van de kennelijke onredelijkheid van de genomen beslissing;

Overwegende te dezen dat de Raad van State die kennelijke onredelijkheid niet vaststelt; dat immers moeilijk kan betwist worden dat verzoeker door het plegen van de feiten waaraan hij strafrechtelijk schuldig bevonden én veroordeeld is de waardigheid van het ambt van politiemann in het gedrang gebracht heeft; dat een bestuur niet kennelijk onredelijk handelt wanneer het zich op het standpunt stelt dat een ambtenaar en met name een politiemann die dergelijke feiten pleegt in beginsel onmogelijk nog in het korps kan functioneren; dat, in deze, de verwerende partij ook niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld wanneer het de bijzondere omstandigheden van tijd en plaats, het stilzwijgen van de zaak door de media, de psychische labiliteit van verzoeker en de mildheid van de strafrechter ten aanzien van de strafuitvoering -gegevens waarop volgens verzoeker onvoldoende acht geslagen is bij het bepalen van de strafmaat- niet zwaarwichtig genoeg heeft geacht om die principiële stelling in zijn geval te corrigeren, maar die gegevens enkel in aanmerking heeft genomen om hem niet af te zetten maar hem te straffen met het ontslag van ambtswege; dat noch het derde noch het vierde middel ernstig zijn;

6.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel betoogt dat aan de bestreden beslissing geen uitwerking gegeven kon worden op 19 april 1996 omdat "de 2 opgelegde preventieve schorsingen (nietig zijn)";

6.2. Overwegende dat de verwerende partij niet antwoordt op dit middel;

6.3. Overwegende dat dit middel betrekking heeft op de terugwerking in de tijd van de opgelegde tucht-

straf; dat het gegrond bevinden van dit middel slechts tot een gedeeltelijke vernietiging van het bestreden besluit kan leiden, met name in de mate dat het terugwerkt; dat daaruit volgt dat de schorsing van de bestreden beslissing, waarvan de gevolgen niet verder kunnen reiken dan die van een vernietiging, op grond van dit middel niet zal kunnen beletten dat het door verzoeker gevreesde nadeel, verbonden aan zijn tuchtrechtelijk ontslag, zich toch realiseert; dat het middel niet tot de schorsing van het bestreden besluit kan leiden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage van de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig oktober 1900 achtennegentig, door :

de HH.	A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

A. VANDENDRIESSCHE.